

Filòsof		
Tales de Milet (625 a 546 a.C.)		
Època: Antiguitat	Temps: segle VII a.C.	País/Regió: Milet (Colònia grega a l'Àsia menor).
Projecte: És considerat com el primer filòsof, pertany als filòsofs naturalistes grecs i és preocupa per donar una explicació, descartant la mitològica, a la natura i els seus processos. Tales es pregunta quin és el principi que dona lloc als canvis a la natura. Creu que a l'univers i ha alguna cosa que ha existit desde sempre, un principi que ha de ser l'origen de totes les coses.		
Citació: L'origen de totes les coses és l'aigua. Tales creu que tot prové directa o indirectament de l'aigua i que torna a convertir-se en aigua quan es desapareix (es dissol). Totes les coses estan plenes de déus. Potser creu que les coses estan formades per unitats més petites vives.		
Continuador de: És considerat el primer filòsof, però reemplaça l'explicació mitològica del món		
Crític de: La mitologia en general com a explicació de la natura.		
Influències: Té una gran influència, és considerat com el pare de la filosofia, a més de com els filòsofs de la natura grecs, un precursor del raonament científic.		
Criticat: Molt criticat perquè les seves idees sobre el món són molt primitives; però és especialment criticat pels altres dos filòsofs de Milet; Anaximandre i Anaxímenes		

Filòsof		
Anaximandre (611 a 547 a.C.)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle VII i VI a.C.	País/Regió: Milet (Colònia grega a l'Àsia Menor).
Projecte: Creu que a l'univers i ha alguna cosa que ha existit desde sempre, un principi que ha de ser l'origen i la causa dels canvis a totes les coses. Intenta trobar aquest principi.		
Citació: L'origen de totes les coses és l'indefinit. Anaximandre concebia creu que l'univers és el resultat de la separació de contraris des de l'indefinit (matèria primària). Així, el calor es va moure cap a fora separant-se del fred, com ho va fer el sec de l'húmit. També creu que totes les coses amb el temps tornen al seu origen (en darrer cas l'indefinit).		
Continuador de: Era amic i deixeble de Tales de Milet, i va continuar el seu projecte.		
Crític de: La mitologia en general com a explicació de la natura i de Tales de Milet.		
Influències:		

Influència comuna dels filòsofs naturalistes grecs. (Precursors del raonament científic).
Criticat:
Especialment per Anaxímenes.

Filòsof		
Anaxímenes (570 a 526 a.C.)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle VI a.C.	País/Regió: Milet (Colònia grega a l'Àsia Menor).
Projecte: Creu que a l'univers i ha alguna cosa que ha existit desde sempre, un principi que ha de ser l'origen i la causa dels canvis a totes les coses. Intenta trobar aquest principi.		
Citació:		
L'origen de totes les coses és l'aire o el vapor. Anaxímenes creu que el principi de totes les coses es l'aire. (L'aigua de Tales és vapor condensat).		
Continuador de:		
Continuador de Tales i Anaximandre		
Crític de:		
Tales de Milet i Anaximandre.		
Influències:		
Influència comuna dels filòsofs naturalistes grecs. (Precursors del raonament científic).		
Criticat:		
Per els filòsofs grecs següents que es demanaven com podia ser que un principi es convertís en una cosa diferent.		

Filòsof		
Parmènides (540 a 480 a.C.)		
Època: Antiguitat	Temps: segle VI a.C.	País/Regió: Elea (Colònia grega al sud de l'actual Itàlia).
Projecte: Problema del canvi Com es possible que un principi es converteixi en una cosa diferent?.		
Citació:		
Tot el que existeix o ha fet desde sempre. Cap cosa que existeix no pot provenir del no-res ni tampoc convertir-se en el no-res.		
A més el canvi no existeix (res es pot convertir en una cosa diferent del que és). Però ell percep el canvi amb els sentits, per tant dubta del sentits i es fia de la raó.		
Continuador de:		
Els filòsofs naturalistes de Milet.		
Crític de:		
Els filòsofs de Milet.		
Influències:		

És considerat precursor de racionalisme i per tant de l'idealisme de Plató. A més la teoria de Parmènides de que el ser no pot originar-se del no ser, i que el ser ni sorgeix ni desapareix, va ser aplicada a la matèria pels seus successors Empédocles i Demócrito, que convertiren la seva teoria en el fundament de la seva explicació materialista de l'univers.

Críticat:

Heràclit

Filòsof

Heràclit (540 a 480 a.C.)

Època: Antiguitat

Temps: Segle VI i V a.C.

País/Regió: Efes (Àsia Menor).

Projecte: Problema del canvi Com es possible que un principi es converteixi en una cosa diferent?.

Citació:

Tot flueix i no podem tocar dues vegades el mateix riu. Tot flueix i està en constant canvi, per tant res es permanent.

El món és un joc de contraris. El bé i el mal son necessaris per l'ordre de les coses i l'existència de l'univers no seria possible sense aquest joc de contraris.

Déu és el dia i la nit, l'hivern i l'estiu, la guerra i la pau, la gana i la sacietat. Déu (no és un déu com els de la mitologia) és la raó (o cosa), una raó universal que ordena tots els processos de la natura i és la responsable de tot.

L'opinió de la majoria de la gent està a la alçada d'un joc de nens. La gent és deixa guiar per la pròpia raó i no per la raó universal.

Continuador de:

Els filòsofs naturalistes de Milet i coincideix amb Parmènides.

Crític de:

Els filòsofs de Milet i Parmènides.

Influències:

Ajuda com a precursor de l'empirisme (de manera indirecte), es a dir, es fia dels seu sentits per dir que tot flueix (perceb els canvis a la natura).

Críticat:

Parmènides i en part per Empedòcles.

Filòsof

Empedòcles (490 a 430 a.C.)

Època: Antiguitat

Temps: segle V a.C.

País/Regió: Grècia

Projecte: Problema del canvi Descobrir el principi del que estan formades totes les coses i com aquest principi dona lloc a noves coses.

Citació:

No hi ha un únic principi. Parmènides té raó, hi ha principis immutables; però Heraclit també en té, ja que aquests principis flueixen constantment donant lloc a noves coses.

Els principis de la natura son l'aire, l'aigua, el foc i la terra. Les transformacions de la natura son una combinació i separació dels quatre elements.

L'amor i l'odi son les forces causants de la mescla i separació dels quatre principis. L'amor els uneix i l'odi els separa.

Veiem les coses perquè els nostres ulls estan formats per els quatre principis. Si faltés algun principi no veuríem la realitat completament.

Continuador de:

Parmènides i Heraclit.

Crític de:

Els filòsofs de Milet, Parmènides i Heraclit.

Influències:

La seva distinció entre força i substància potser fou la base del pensament científic que distingeix entre força i matèria.

Críticat:

¿?

Filòsof

Anaxàgores (500 a 428 a.C.)

Època: Antiguitat

Temps: Segle V a.C.

País/Regió: Nascut a Clazomenae (Àsia Menor). Però va ser el primer filòsof d'Atenes

Projecte: Problema del canvi Descobrir el principi del que estan formades totes les coses i com aquest principi dona lloc a noves coses.

Citació:

Tota la natura està formada per partícules minúscules (invisibles a l'ull) anomenades llavors que contenen una mica de tot el que existeix.

Hi ha un ordre (una força) anomenat enteniment o intel·ligència responsable dels canvis a la natura.

Continuador de:

Parmènides i Heraclit i Empedòcles.

Crític de:

Els filòsofs de Milet, Parmènides, Heraclit i Empedòcles.

Influències:

¿?

Críticat:

¿?

Filòsof

Demòcrit (460 a 370 a.C.)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle V i IV a.C.	País/Regió: Nascut a Abdera (Costa nord del mar Egeu)
Projecte: Problema del canvi Descobrir el principi del que estan formades totes les coses i com aquest principi dona lloc a noves coses. A més intentar millorar les teories dels seus predecessors. Desenvolupament de la Teoria Atòmica.		
Citació: Tot està format per àtoms. Les partícules eternes e immutables anomenades àtoms que formen totes les coses de la natura son indivisibles i immutables (hi molts tipus); però es combinen de moltes maneres diferents per formar noves coses. Preferiria descobrir una sola causa de la natura a ser el rei de Pèrsia. No hi ha cap força o ànima que pugui intervenir als processos de la natura. Tot el que succeeix és per una causa natural que no te res a veure amb les mateixes coses. Així el que percebem s'explica degut al moviment dels àtoms a través de l'espai. (quan mirem alguna cosa els àtoms d'aquesta cosa entren pels nostres ulls. Tot és material. No hi ha ànima, o si existeix està formada per àtoms; per tant l'ànima com ella mateixa no és immortal.		
Continuador de: Parmènides, Heraclit i Anaxàgores.		
Crític de: Els filòsofs de Milet, Parmènides, Heràclit i Anaxàgores.		
Influències: La seva teoria sobre els àtoms era més o menys correcta i potser exercís influència sobre l'explicació de la matèria del pensament científic modern.		
Críticat: ¿?		

Filòsof		
Protàgores (458 a 410 a.C.)		
Època: Segle V a.C.	Temps: Antiguitat	País/Regió: Grècia.
Projecte: Era un sofista que es va preocupar pel problema del que és correcte i el que no. A més va afirma que no hi havia idees innates, i que les pautes de comportament humanes venen determinades per les conviccions socials. A més com els sofistes va donar suport a l'escepticisme i a la idea de l'home com el centre de l'univers.		
Citació: La pregunta és complicada, la vida és curta. (Va respondre a la pregunta de si creia en els déus grecs). L'home és la mesura de totes les coses.		
Continuador de:		

Sofistes
Influències:
Idea de l'home com a centre a l'humanisme.
Criticat:
Socrates i molt filòsofs més al llarg de la història.

Filòsof		
Sòcrates (470 a 399 a.C.)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle V a.C.	País/Regió: Atenes
Projecte: L'home i el seu lloc dins la societat. L'actitud de l'home en front de coneixement.		
Citació:		
Només sé que no sé res. Amb això Sòcrates s'afirma com el primer filòsof reconeixent que hi ha moltes coses que no coneix i vol arribar a entendre. (Al contrari que els sofistes).		
El qui sap què és correcte, actuarà correctament. Sòcrates diu que el coneixement correcte porta a la acció correcte. Al contrari que els sofistes que creuen que el bé i el mal bé determinat per la societat, Sòcrates creu que això es troba en la raó de les persones. Si un coneix el que està bé ho farà. (Seguirà les seves conviccions i serà feliç que és el que cerquem).		
Atenes és com un cavall drogo i jo el sóc un tàvec que el pica per mantenir-lo viu. Sòcrates dominava l'art de la discussió i moltes vegades ridiculitzava en públic als qui s'oposaven a les seves idees sense arguments sòlids.		
El meu art és com el d'una llevadora. La llevadora no pareix, simplement està allà i ajuda a parir. Sòcrates pensava que ell ajudava a parir la comprensió correcta, perquè l'autèntic coneixement està dins un mateix.		
Continuador de:		
Ell és el principi de la filosofia moral o axiològica.		
Crític de:		
Especialment dels sofistes.		
Influències:		
Ha tingut un gran pes a la història de la filosofia occidental i sobretot és important per la seva influència sobre el seu deixeble Plató. (A través del qual coneixem la ideologia de Sòcrates, ja que ell no va deixar res escrit, per tant es mesclen les idees de Sòcrates i Plató.		
Criticat:		
¿?		

Filòsof		
Plató (428 a 347 a.C.)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle V i IV a.C.	País/Regió: Atenes
Projecte: Estava interessat en la relació que hi ha entre les coses eternes i immutables (les idees) i les coses que flueixen (les coses que percebem amb els sentits). Creu en l'existència d'unes regles eternes i absolutes per determinar el bé i el mal. Intenta percebre aquesta realitat immutable del món de les idees.		

Citació: La realitat que hi ha darrera del món material és el món de les idees, on es troben les formes eternes i immutables que hi ha darrere els fenòmens de la natura. Allò que percebem amb els sentits, son coneixements incomplets o aproximats de la realitat (el sentits formen part del cos que és la part material de l'home i per tant només poden percebre les coses del món material), i aquell coneixement que obtenim amb la raó és el veritable (el percebem amb l'ànima que és la part de l'home que pertany al món de les idees). Teoria de la Caverna. L'anima existeix abans d'entrar dins d'un cos. Pertany al món de les idees i quan entra dins d'un cos humà oblida les idees perfectes; però a mesura que perceb el món natural l'ànima va recordant les idees perfectes que corresponen al que veu. Per tant segons Plató podem dir que l'home no aprèn (amb l'estricta sentit de la paraula) si no que recorda. (Degut a la naturalesa de l'ànima). Desenvolupa un estat ideal o utòpic de govern basat en les diverses qualitats humanes (raó, voluntat, desig).
Continuador de: Sòcrates, però el mateix projecte filosòfic dels pre-socràtics, es a dir, el coneixement de la realitat.
Crític de: Els pre-socràtics.
Influències: Es el principal inductor del racionalisme com manera d'entendre i conèixer la realitat.
Criticat: Aristòtil

Filòsof		
Aristòtil (384 a 322 a.C.)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle IV a.C.	País/Regió: Macedònia, però va estudiar a l'acadèmia de Plató.
Projecte: El seu major interès es basava en l'estudi de la natura. Va crear una terminologia científica i va organitzar el coneixement en diverses ciències. Funda la lògica i aporta una visió pròpia de l'home i la societat.		
Citació: L'autèntica realitat és aquella que percebem amb els nostres sentits. No existeixen les idees innates. Les idees que tenim es formen a partir de les sensacions que percebem amb els sentits i no al contrari. La capacitat de raonar si que és innata ja que és una qualitat específica de l'home. Les formes son les qualitats específiques de les coses.		

La realitat està composta de coses separades que constitueixen una unitat de forma i matèria.

Cada canvi a la natura és una transformació de la matèria de potència a acte. Totes les coses de la natura tenen una potencialitat de realitzar una forma concreta.

Hi ha quatre causes diferents a la natura: la causa material, la causa formal, la causa eficaç i la causa final.

L'home té la tendència natural que li dona la raó de classificar totes les sensacions i objectes de la realitat i a establir relacions entre les que tenen alguna qualitat o element en comú (base de la lògica).

Totes les coses de la natura es poden dividir en inanimades i animades, a la vegada aquestes es poden dividir en plantes o animals, i aquests animals es poden dividir en racionals i irracionals.

Els fenòmens naturals es poden dividir en diverses categories segons el que fan o poden fer.

Hi ha d'haver alguna cosa que hagi posat en moviment el món natural, un Déu o primer motor que n'hagi estat el primer responsable.

En quant a l'ètica:

La forma de l'home comprèn una ànima, que té una part vegetal, na part animal i una part racional.

Hi ha diverses maneres de trobar la felicitat amb el nostre comportament però totes elles tenen com element comú el terme mig i la prudència.

La dona és un home inacabat. Aristòtil considerava a les dones com un ésser inferior enfront a l'home.

No hi ha res a la consciència que no hagi passat abans pels sentits.

Continuador de:

Sòcrates i Platò.

Crític de:

Plató. Critica tota la teoria de les idees de Plató que considera que ho va entendre tot al inrevés. L'idea es forma a partir de les sensacions i no al contrari.

Influències:

Té una gran influència en l'àmbit científic en quant a la seva classificació de la ciència. És el principal impulsor de la lògica i l'empirisme. A més el seu pensament serà recollit i adaptat a la doctrina catòlica durant l'Edat Mitjana.

Criticat:

Per tots els racionalistes principalment.

Filòsofs

Antístenes (444 a 371 a.C.) Diógenes (412 a 333 a.C.)(pertanyen al pensament cínic)

Època: Antiguitat Temps: Segle V i IV a.C. País/Regió: Atenes.

Projecte: Intenta trobar el camí per aconseguir la felicitat veritable de l'home.

Citació:

La felicitat veritable no depèn dels avantatges externs i la pot aconseguir tothom.
Un cop aconseguida, la felicitat no es pot perdre.
Per aconseguir la felicitat un home ha d'esdevenir impertorbable.
Continuador de:
Es preocupen com Aristòtil de trobar la felicitat.
Crític de:
Les altres teories sobre com aconseguir la felicitat.(Les que havien aparegut).
Influències:
Cap influència important posterior en la filosofia. (Personal cínica, aquella que no es preocupa pel sofriment dels altres)
Críticat:
Per els partidaris de les altres teories per aconseguir la felicitat veritable.

Filòsofs		
Zenó (finals segle IV principis del III.) Séneca (4 a.C a 65 d.C.)(pertanyen al pensament estoic)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle IV i I a.C. i d.C.	País/Regió: Atenes i Roma.
Projecte: Intenta trobar el camí per aconseguir la felicitat veritable de l'home.		
Citació:		
Tothom forma part de la mateixa raó universal o logos		
Només hi ha una naturalesa.		
No hi ha diferència entre individu i univers.		
Monisme.		
L'home és sagrat per a l'home.		
Tot succeeix per necessitat. Per això ens hem de resignar al nostre destí.		
Continuador de:		
Es preocupen com Aristòtil i els cíncics de trobar la felicitat.		
Crític de:		
Les altres teories sobre com aconseguir la felicitat.(Les que havien aparegut).		
Influències:		
Varen ser els estoics els qui varen formular el concepte d'Humanisme.		
Críticat:		
Per els partidaris de les altres teories per aconseguir la felicitat veritable.		

Filòsofs		
Aristip (435 a 360 a.C.) Epicur (341 a 270 a.C.)(pertanyen al pensament epicur)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle IV a.C.	País/Regió: Atenes.
Projecte: Intenta trobar el camí per aconseguir la felicitat veritable de l'home.		
Citació: La felicitat veritable consisteix en cercar el plaer (com més intens, durader i com a més afecti millor) i fugir del dolor. Foraster: aquí viuràs bé. Aquí el plaer és el major bé. La mort no és assumpte nostre perquè mentre vivim, la mort no hi és. I quan arriba, ja no existim. No s'ha de tenir por dels déus. No cal preocupar-se de la mort. El bé és fàcil d'aconseguir. Les coses terribles són fàcils de suportar. Viu el moment! Continuador de: Es preocupen com Aristòtil, el cíncics i els estoics de trobar la felicitat. Crític de: Les altres teories sobre com aconseguir la felicitat.(Les que havien aparegut). Influències: Influència en l'Època Medieval que es veu amb l'aparició del tòpic literari carpe diem (viu el moment). Criticat: Per els partidaris de les altres teories per aconseguir la felicitat veritable.		

Filòsof		
Plotí (205 a 270 d.C.) (Neoplatonisme)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle III a.C.	País/Regió: Alexandria i Roma.
Projecte: Explicació de la realitat partint de les idees modificades de Plató		
Citació: El món està en tensió entre dos pols. Tot el que existeix és Déu o l'U. Hi ha alguna cosa del misteri diví en totes les coses de la natura. No hi ha dualitat com a la teoria de Plató. Continuador de: Plató i el seu món de les idees. Crític de: Plató, Aristòtil...		

Influències:
En el misticisme i durant l'Edat Mitjana en la Est d'Europa com a filosofia principal.
Criticat:
Els altres filòsofs que estableixen teories sobre la realitat i la concepció d'aquesta.

Filòsof		
Jesús (entre el 8 i 4 a.C a 29 d.C.)		
Època: Antiguitat	Temps: Segle I d.C.	País/Regió: Israel (Àsia).
Projecte: Presenta una innovadora ètica, basada en la fraternitat i l'amor a Déu i al pròxim. A més, va utilitzar el llenguatge del seu temps d'una manera inèdita i donà un nou significat a vells conceptes.		
Citació:		
El Regne del Cel és a mà.		
Heu de perdonar setanta vegades set.		
Estima al semblant com a tu mateix		
La misericòrdia de Déu és il·limitada.		
Ha arribat l'hora. Amb això promet una revolució a la religió i a la manera d'entendre el món de la gent.		
Déu és l'amor al semblant, la compassió pels debils i el pobres, i el perdó dels qui s'han equivocat.		
Continuador de:		
Els antics pensadors jueus, però trencant de manera radical amb gran part de la seva ideologia religiosa.		
Crític de:		
¿?		
Influències:		
Seria el responsable de la creació de la religió més seguida a l'actualitat i quasi durant tota l'història.		
Criticat:		
Pels pensadors i religiosos d'altres cultures i religions.		

Filòsof		
Pau (10 al 62 d.C.)		
Època: Auge de l'Imperi Romà	Temps: Segle I d.C.	País/Regió: Israel i Roma.
Projecte: Vol fer arribar la doctrina cristiana i el pensament que va iniciar Jesús, ajudant a la seva correcta interpretació i a la seva expansió pel món conegut.		
Citació:		
Atenencs, observo que en tot sou ben bé religiosos. En efecte, recurrent i contemplant els vostres monuments sagrats, he trobar un altar on hi havia escrit: Al déu desconegut. El que vosaltres, doncs, venereu amb desconeixement, això os anuncio jo. El Déu que ha fet el món i tot el que en ell hi ha, aquest, que és el Senyor del cel i terra, no habita en els temples fets a mà, ni és servit per mans humanes...		

Continuador de:
La ideologia Cristiana de Jesús.
Crític de:
El pensament grec (en el que fa referència a matèria religiosa) i als religiosos pagans o d'altres religions.
Influències:
Va ser molt important per l'expansió del cristianisme pel món. Especialment amb la seva tasca que pot ser conduiria a que el cristianisme esdevenís la religió de l'Imperi Romà.
Críticat:

Filòsof		
Sant Agustí (354 al 430 d.C.)		
Època: Principis de l'Edat Mitjana.	Temps: Segle IV i V d.C.	País/Regió: Roma, Milà...
Projecte: Cristianitza les idees de Plató per adaptar-les al cristianisme		
Citació:		
La raó té uns límits en les qüestions religioses.		
El nostre cor no està tranquil fins que reposa en Tu. El cristianisme va fer-li arribar a la pau interior.		
Abans que Déu crees el món existien els pensaments divins. Identifica el món de les Idees de Plató amb Déu.		
El mal és l'absència de Déu. Tota la creació de Déu ha de ser bona. Per tant el mal no és.		
La bona voluntat és obra de Déu; la mala voluntat és apartar-se de l'obra de Déu.		
Hi ha un abisme insuperable entre Déu i el món.		
Déu ja ha previst el que hem de viure. Això significa que la llibertat de l'home només ho és en part.		
Existeix una constant lluita entre la Ciutat de Déu i la Ciutat del món. Lluita entre la religió i l'Estat pel poder.		
No hi ha salvació fora de l'Església.		
La providència divina guia la Història de la humanitat des d'Adam fins al final dels temps, com la història d'un sol home que es desenvolupa a poc a poc des de la infància fins a la vellesa.		
Continuador de:		
Plató i Plotí, adaptant les seves idees al cristianisme.		
Crític de:		
La resta de filosofia del moment.		
Influències:		
Va tenir una gran influència a l'Església, ja que va definir part del seu pensament durant l'Edat Mitjana.		

Criticat:
Sant Tomàs d'Aquino.

Filòsof		
Sant Tomàs d'Aquino (1225 a 1274)		
Època: Edat Mitjana.	Temps: Segle XIII d. C.	País/Regió: Europa (Professor a La universitat de París).
Projecte: Cristianitza les idees i la filosofia aristotèlica per crear una síntesi entre la fe i el coneixement. Creu que la raó ens demostra l'existència de Déu i que la religió ens descriu d'ell el que no podem percebre amb els sentits.		
Citació:		
Existeixen un nombre de veritats teològiques naturals. Que han de ser enteses des de la raó innata i el cristianisme.		
Hem d'intentar arribar a la veritat amb la fe, però també hi podem arribar amb l'ajuda de la raó i l'evidència dels nostres sentits.		
Mitjançant la raó podem arribar a la conclusió de que hi ha d'haver una causa primera que és Déu.		
Déu ens ha donat la consciència que ens permet distingir entre el bé i el mal.		
La dona és inferior a l'home només físicament.		
Continuador de:		
Plató, Plotí, Sant Agustí...		
Crític de:		
La filosofia de Plató adoptada per l'Església.		
Influències:		
Gran influència en la religió i en el pensament catòlic de l'Església, especialment en alguns assumptes (com el paper de la dona).		
Criticat:		

Filòsof		
Descartes (1596 a 1650)		
Temps: Segle XVII.	Època: Edat Moderna	País/Regió: Europa (Va viatjar per molts països).
Projecte: Vol arribar a un coneixement profund de la naturalesa de l'home i de l'univers. Aborda el problema del coneixement. Tracta d'aplicar a la filosofia els procediments inductius de la ciència i més concretament, de les matemàtiques.		
Citació:		
En la nostra recerca del camí directe a la veritat, no hauríem d'ocupar-nos d'objectes dels que no puguem obtenir una certesa similar a les de les demostracions de l'aritmètica i la geometria.		

Només amb la raó es pot arribar al coneixement.

La filosofia ha d'anar de les coses simples a les coses complexes. S'ha de dividir un problema complex en el diversos problemes simples que el formen i intentar resoldre'ls per arribar a la solució del problema complex.

Cogito, ergo sum (penso, llavors existeixo) S'ha de partir de l'únic coneixement segur per estructura el coneixement filosòfic. Només ens podem refiar de la raó, els sentits no sempre ens mostren la realitat tal com és.

L'existència de Déu es tan evident com la de l'ésser pensant. Déu és un ésser perfecte i com a tal, ser perfecte implica existir; a més, la idea de Déu ha de ser innata, ja que l'idea d'un ésser perfecte no pot sorgir a partir d'un ésser imperfecte.

Continuador de:

Plató i el seu món de les idees.

Crític de:

La filosofia de l'Edat Mitjana i la interpretació que havien fet del pensament de Plató.

Influències:

Està considerat el pare de la filosofia moderna ja organitzarà les noves idees sorgides fins el moment. Sense comptar les grans aportacions a la geografia analítica.

Críticat:

Locke

Filòsof

Spinoza (1632 a 1677)

Temps: Segle XVII.

Època: Edat Moderna

País/Regió: Amsterdam (Holanda).

Projecte: Vol arribar a un coneixement veritable sobre la realitat. Tracta d'una nova manera l'idea de Déu i el tema de la llibertat aplicant la visió dualista de Plató. Es mostra com el més complet exponent del panteisme a l'Edat Moderna.

Citació:

Déu és el món, En ell vivim, ens movem i som.

Reconeixem dues de les qualitats o manifestacions de Déu (n'hi podia haver-hi infinites). Aquest dos atributs son el pensament i l'extensió.

Tots formem part d'un tot.

La llibertat de l'home és limitada ja que aquest mai podrà anar en contra de la seva naturalesa.

Si ens arribem a adonar que tot és U realment, podem arribar a veure el mon amb sub specie aeternitatis (des de la perspectiva de l'eternitat).

Continuador de:

Les teories sobre la realitat de Descartes (divisió en pensament i extensió).

Crític de:

El pensament dualista (això implica la filosofia de Plató i els seus contemporanis).
Influències:
Grans influències a la filosofia moderna, però no fou reconegut el seu treball fins molt després de la seva mort.
Criticat:

Filòsof		
Locke (1632 a 1704)		
Temps: Segle XVII.	Època: Edat Moderna	País/Regió: Anglaterra.
Projecte: Intenta amb la seva obra demostrar si ens podem fiar dels sentits i d'on traiem les nostres idees, idees que provenen exclusivament de sensacions.		
Citació:		
Distingeix entre idees simples dels sentits (sensacions) i les idees internes que es combinen donant lloc a idees complexes.		
També distingeix entre sensació i reflexió.		
S'ha de distingir entre les qualitats primàries i les qualitats secundàries.		
Defensa la idea de que existeix un coneixement intuïtiu o coneixement demostratiu.		
Defensa la idea d'un dret natural. Certs principis ètics vàlids per a tothom.		
És inherent a la raó humana pensar que Déu pot existir.		
Continuador de:		
La tradició aristotèlica i l'empirisme.		
Crític de:		
Descartes i el pensament platònic.		
Influències:		
Grans influències al pensament científic i en els empiristes anglesos posteriors.		
Criticat:		

Filòsof		
Hume (1711 a 1776)		
Temps: Segle XVIII.	Època: Edat Moderna	País/Regió: Escòcia.
Projecte: Intenta provar que la raó i els judicis racionals només són associacions habituals amb diferents sensacions o experiències. A més rebutja l'idea del jo personal i posa en dubte el principi de causa-efecte. En l'aspecte ètic creu que el que fem ve determinat pels nostres sentiments no per la raó.		
Citació:		

Si tenim un llibre a les mans, preguntem-nos: Conté algun raonament abstracte sobre quantitats o xifres? No. Conté algun raonament experimental que faci referència a algun fet o a alguna experiència? No. Llavors llença'l al foc, perquè només conté sofismes i fantasies. Vol intentar identificar les idees complexes falses compostes a partir d'altres idees simples que no es corresponguin amb la realitat i per tant son falses.

El jo personal no és més que un feix i una pila de percepcions diferents, que se succeeixen les unes a les altres amb una rapidesa inconcebible, i estan constantment canviant i movent-se.

La consciència és una mena de teatre, on apareixen successivament les diferents percepcions; passen, tornen a passar, se'n van, i es barregen en una infinita varietat de postures i situacions.

També és possible que un tros de carbó posat enmig del foc no cremi. Ratificant la seva postura agnòstica.

Les lleis de la natura no són ni racionals ni irracionals: simplement són.

No podem experimentar les lleis naturals en si mateixes. Per tant és fàcil arribar a conclusions equivocades.

Mai es pot partir d'una frase és per arribar a una frase haver de.

No va en contra de la raó preferir la destrucció del món sencer a fer-se una petita ferida en un dit. Donant suport a la seva teoria de que els nostres actes venen determinats per els sentiments i no per la raó.

Continuador de:

La tradició aristotèlica i l'empirisme.

Crític de:

Descartes i el pensament platònic.

Influències:

Influència sobre Immanuel Kant.

Criticat:

Kant i els filòsofs racionalistes.

Filòsof

Berkeley (1685 a 1753)

Temps: Segle XVII.

Època: Edat Moderna

País/Regió: Anglaterra.

Projecte: Manté que no es pot concebir que la matèria existeixi amb independència del nostre pensament, a més les sensacions percebudes només es poden explicar suposant que hi ha un déu que provoca de forma continuada la percepció en la ment humana.

Citació:

La meua pròpia ànima pot ser la causa de les meves pròpies idees.

Tot es de a l'esperit que causa tot en tot i de què estan fetes totes les coses.

Fins i tot l'existència de Déu es percep molt més clarament que l'existència de l'home

Tot el que veiem i sentim és una conseqüència del poder de Déu.

Déu està íntimament lligar a la nostra consciència, fent que tinguem aquesta multitud d'idees i de percepcions a què estem constantment subjectes.
No podem percebre la substància de la qual està feta la nostra realitat. Tot el que podem saber és que som esperit.
Continuador de:
La tradició aristotèlica i l'empirisme anglès.
Crític de:
Descartes, Spinoza i el pensament platònic.
Influències:
Grans influències al pensament científic i en els empiristes anglesos posteriors. A més la està considerat com el fundador de la moderna escola de l'humanisme.
Críticat:
Kant i els filòsofs racionalistes.

Filòsof		
Kant (1724 a 1804)		
Temps: Segle XVIII.	Època: Edat Moderna	País/Regió: Alemanya.
Projecte: Va tractar el problema del coneixement agafant part de la teoria empirista i la teoria racionalista, tenint en compte que el nostre coneixement prové del món de las sensacions, però és la nostra raó la que condiciona la manera de percebre aquestes sensacions i ,a més, enten el Època i l'espai com modes de percepció propis de la condició humana, per tant, tota la nostra percepció està emmarcada dins el Època i l'espai. (Són anteriors a l'experiència degut a la naturalesa de la ment humana). Sosté un sistema ètic basat en un la idea de que la raó ha de ser el que guïi la nostra manera d'actuar. Desenvolupa l'imperatiu categòric. Citació: La relació de causa–efecte és un atribut de l'enteniment humà. No podem saber de forma segura si el món existeix. Existeix una línia divisòria entre la cosa en si i la cosa per a mi. Mai no podem agafar res per segur ni obtenir una resposta satisfactòria en aquelles qüestions en les que la raó no té material per treballar. La diferència entre el bé i el mal bé donada per una raó pràctica que dona lloc a una llei moral universal Imperatiu categòric (referent) Actua de tal manera que la màxima de la teva voluntat pugui valer com a principi d'una legislació universal Actua de tal manera que mai no prenguis la humanitat ni en tu ni en els altres com un mitjà, sinó com un fi (No ens hem d'aprofitar de les persones en benefici propi).		

Dues coses omplen la meua ment cada vegada amb més respecte i admiració: el cel estrellat damunt meu i la llei moral dins meu. Són per a mi les dues proves que hi ha un Déu per sobre meu i un Déu dins meu.

Continuador de:

Innovador, o bé continuador del pensament empirista i del racionalista (combina elements de les dues corrents degut al profund coneixement que Kant tenia sobre la història de la filosofia).

Crític de:

El filòsof anterior que eren massa extremistes en quant al empirisme i al racionalisme.

Influències:

Grans influències al pensament filosòfic modern, especialment a les figures de Hegel i Marx.

Críticat:

Filòsof

Schelling (1775 a 1854)

Temps: Segle XVIII i XIX.

Època: Edat Moderna

País/Regió: Alemanya.

Projecte: Va voler eliminar les diferències entre l'esperit i la matèria i a la natura és l'expressió d'un Déu absolut o d'un esperit universal.

Citació:

La natura és l'esperit visible, l'esperit és la natura invisible. A tota reu de la natura es pot percebre un esperit estructurador.

La matèria és intel·ligència adormida

Continuador de:

El pensament de Spinoza.

Crític de:

El panteisme.

Influències:

Grans influències al moviment del romanticisme.

Críticat:

Filòsof

Hegel (1770 a 1831)

Temps: Segle XVIII i XIX.

Època: Edat Moderna

País/Regió: Alemanya.

Projecte: Va desenvolupar una filosofia per entendre la realitat com una raó universal (esperit universal) que canviava amb la història, per tant la filosofia i la raó s'han d'entendre dins un marc històric. A més Hegel desenvolupa el procés dialèctic.

Citació:

La història supera els seus límits i té una finalitat.

La història decidirà el que està bé i el que està malament. Les coses sensates són les que sobreviuen.

La diferència entre els homes i les dones és com la que hi ha entre els animals i les plantes. Els homes s'assemblen als animals, mentre que les dones s'assemblen a les plantes.... Queda demostrada la visió de Hegel sobre les dones.

La raó és una raó dinàmica i progressiva.

Quan dues maneres de pensar entren en tensió (tesis i antítesis), aquesta es resol amb la proposta d'una tercera idea que reculli les millors coses dels dos punts de vista (Síntesi). [Procés dialèctic]

L'esperit universal retorna a sí mateix en tres etapes: la raó subjectiva, la raó objectiva i la raó absoluta.

Continuador de:

Va beure de les fonts del Romanticisme.

Crític de:

Molts romàntics com Schelling.

Influències:

Considerat com el màxim representant de l'idealisme

Kierkegaard, Marx....

Filòsof

Kierkegaard (1813 a 1855)

Temps: Segle XIX.

Època: Edat Moderna

País/Regió: Dinamarca.

Projecte: Va determinar una filosofia existencialista on major veritat és la veritat subjectiva, destacant així la importància de l'individu i tractant d'intransigents les respostes a les grans preguntes filosòfiques que podem saber a través de la raó o el coneixement; ja que només es poden respondre a través de la fe.

Citació:

Si sóc capaç d'entendre Déu objectivament, vol dir que no crec; però precisament perquè no puc, he de creure-hi. I si vull conservar la meua fe, he d'intentar mantenir-me a 70.000 brases de profunditat, i continuar creient.

La multitud és la mentida

La veritat és sempre de la minoria. Degut a que Kierkegaard creia que molt gent tenia una relació superficial amb l'existència.

Hi ha tres etapes; l'etapa estètica (carpe diem), l'etapa ètica i l'etapa religiosa (superior).

Pot ser terrible saltar als braços oberts del Déu viu.

Continuador de:

Torna a la visió individualista del món.

Crític de:

Els romàntics, Spinoza, Hegel...
Influències:
El seu treball va tenir una gran influència en l'àmbit de la teologia protestant.
Criticat:
Per la majoria de filòsofs que no compartien la seva mentalitat subjectivista.

Filòsof		
Marx, Karl (1818 a 1883)		
Temps: Segle XIX.	Època: Edat Moderna	País/Regió: Alemanya.
Projecte: Va desenvolupar la teoria comunista junt amb Friedrich Engels i va ser l'impulsor del materialisme històric com a explicació de la societat (la societat evoluciona perquè evolucionen els mitjans de producció). Va dividir la societat en base (relacions materials, econòmiques i socials) i en superestructura (moral, art, religió i filosofia). I introdueix la visió de la societat com una lluita de classes.		
Citació:		
Els filòsofs han interpretat el món de diverses maneres. El que cal fer ara és canviar-lo.		
La superestructura d'una societat és un reflex de la seva base.		
La base de la societat determina què és moralment correcte.		
La classe dominant d'una societat és la que decideix què està bé i què malament.		
Tota la història és una lluita de classes.		
Un fantasma recorre Europa: el fantasma del comunisme.		
Els comunistes repudien amagar les seves intencions i les seves opinions. Declaren obertament que només aconseguiran els seus objectius quan enderroquin per la força qualsevol ordre social existent. Que les classes dominants tremolin davant d'una revolució comunista. Els proletaris no tenen res a perdre, excepte les seves cadenes. Tenen un món per guanyar. Proletaris de tots el països, uniu-vos!.		
En una societat comunista cada u rendirà segons la seva capacitat i rebrà segons la seva necessitat		
Continuador de:		
La seva teoria social és bastant innovadora.		
Crític de:		
Especialment de Hegel, que creu que havia interpretat les coses al revés a la seva teoria.		
Influències:		
Va tenir una gran influència durant la seva vida. Però va ser després de la seva mort que la seva ideologia va arregar amb més força al moviment obrer donant lloc al sociocomunisme i al leninisme.		
Criticat:		
Els filòsofs partidaris de la ideologia capitalista.		

Filòsof

Darwin (1809 a 1882)		
Temps: Segle XIX.	Època: Edat Moderna	País/Regió: Anglaterra.
Projecte: Va desenvolupar una teoria sobre l'origen de les espècies i en especialment de l'home que trabucava 2000 anys d'història; ho va fer basant-se amb les seves observacions com a naturalista durant els seu viatge per tot el món. Per tal teoria proposa una evolució biològica (canvis generacionals) i una selecció natural,.		
Citació:		
Totes les espècies actuals provenen d'espècies primitives.		
Només els més forts sobreviuen.		
Continuador de:		
Va prendre com a referència la teoria dels canvis a la natura de Lyell i la teoria dels recursos de Malthus.		
Crític de:		
La Bíblia en quant a la seva explicació per l'origen de les espècies, Lamarck...		
Influències:		
La seva influència va ser immesurable sobre diverses disciplines i sobre el pensament modern en general. La seva teoria va ser aplicada, juntament amb la genètica per donar lloc al neodarwinisme; que és la teoria de l'origen de l'home acceptada actualment.		
Criticat:		
L'església i en part per Lamarck que no estava d'acord en alguns punts de la seva teoria.		

Filòsof		
Freud (1856 a 1939)		
Temps: Segle XIX i XX.	Època: Edat Contemporània	País/Regió: Anglaterra.
Projecte: Considerat com el pare de la psicologia moderna, Freud inventa el psicoanàlisi i dona una explicació del perquè dels nostres actes que sempre té com a fons els baixos instints (sobretot els sexuals) que hem dissimulat o reprimat d'alguna manera.		
També elabora una complexa descripció sobre la ment humana i el seu funcionament, a més de explicar diversos fenòmens psicològics i del comportament.		
Citació:		
La mentalitat humana és pot dividir en l'allò (impulsos més instintius), el jo (que regula aquests impulsos) i el super-jo (del que forma part la consciència i que deriva de la influència de l'educació durant la infància).		
Continuador de:		

Crític de:		
Les altres explicacions que se li havien donades per al comportament humà i a l'interpretació de la ment humana		
Influències:		
Es pot dir que va ser el fundador de la psicologia moderna i el seu reconeixement ho diu tot.		
Criticat:		

L'església i en part per Lamarck que no estava d'acord en alguns punts de la seva teoria.

Filòsof

Buda (563 a 468 a.C.)

Temps: Segle VI a.C.

Època: Antiguitat

País/Regió: Àsia.

Projecte: Veu la vida com una successió ininterrompuda de processos mentals i físics que mantenen les persones en un constant estat de canvi.

Citació:

Totes les coses mòbils i immòbils s'acaben deteriorant. Estigueu alerta.

Continuador de:

Va iniciar una nova filosofia i religió (es troba emmarcat dins la cultura oriental)

Influències:

Compartia la mateixa visió del jo personal que Hume. Va donar lloc a una nova filosofia, manera de viure i religió que encara perduren avui en dia.

Criticat:

L'església catòlica i altres religions. També pel pensament racionalista en el cas de les seves afirmacions del jo personal.

FILÒSOFES

EL MÓN DE SOFIA